

“Balears viu sobre una bomba social”

Miquel Rosselló
(Marratxí, Mallorca,
1952) és conseller
de Treball i Formació
del Govern balear,
i coordinador general
d'Esquerra Unida
a les Illes.
En els dos càrrecs
va substituir Eberhard
Grosske l'any passat.
Rosselló ocupa
el número dos de la
candidatura autonòmica
formada per la coalició
entre EU i Els Verds
per Mallorca.

Acaba la legislatura. Com la resumeix, vostè, en la seva Conselleria?

—Abans, la tasca fonamental d'aquesta Conselleria era la distribució dels fons de formació. Era, per dir-ho d'alguna manera, una Conselleria de poc pes dins del Govern. Ara és una Conselleria molt potent.

—En què?

—Sobretot en la concertació social. Tot el que hem fet ha estat a partir del diàleg amb els agents socials: pacte per a l'ocupació, institucionalització de la Mesa del Diàleg Social, activació de tots els òrgans de participació —consells de formació professional, de salut laboral...—, pacte per l'ocupació... És a dir, diàleg i participació.

—La seguretat laboral ha estat un eix de la seva actuació, però els accidents continuen sent encara una realitat recurrent i dramàtica.

—Mai com ara s'havia invertit tant en seguretat laboral. Miri, al 1999 el pressupost per aquest concepte era de 10 milions de pessetes (uns 60.000 euros); enguany, al 2003, és superior als 500 milions de pessetes (3 milions d'euros). Hem creat l'Institut de Salut Laboral, hem fet un pla estratègic i, a més, les dades mostren una minva considerable durant aquesta legislatura de la sinistralitat laboral. El punt d'inflexió va ser al 2001. De ser la comunitat autonòmica líder en accidents hem passat a ser la que ha tingut més descens. En fi, em sembla més que evident que s'ha fet molt.

—Vostès han posat en marxa el Servei d'Ocupació de les Illes Balears (SOIB).

—Sí, per les transferències del gener del 2002, l'INEM va passar a ser el

SOIB. Durant el primer any es va consolidar el SOIB quant a infraestructures, personal, etc., adequant-lo a les necessitats que tenim i ampliant el nombre d'oficines. Després es van posar en marxa els serveis d'orientació laborals, juntament amb els agents socials, de manera que ara ja n'hi ha cinquanta-quatre en marxa. A la vegada posarem en marxa també els Punts d'Informació Laboral, juntament amb els ajuntaments, on el treballador pot demanar informació sobre noves feines, o buscar alternatives per canviar la que té, etc. D'aquests Punts, ja en tenim trenta-quatre en funcionament. Igualment hem creat els agents de desenvolupament local, tècnics que elaboren les polítiques locals, dels quals ja n'hi ha trenta i que tenen com a objectiu facilitar a cada indret local l'estructura mínima necessària per implicar l'administració i agents socials respectius.

—Una reestructuració completa. Amb quin objectiu?

—No duplicar esforços. Unificar i, a través de pactes locals amb ajuntaments, consells insulars i amb agents socials, fer efectiva la concentració local d'esforços per atendre millor a cada indret de Balears, de manera que es descentralitzi des del Govern a favor d'aquests punts locals.

I tot, amb l'objectiu essencial de millorar i augmentar els jaciments de feina, de manera que s'actui més intensament contra l'atur i que es doni un impuls clar i contundent de l'economia social per a la reinserció laboral de les persones que estan fora del mercat de feina.

—La renda a Balears és elevada, però la majoria de mà d'obra no viu, precisa-

ment, amb una alta qualitat de vida. Què hi fa el Govern?

—El que podem. Que no és molt. Tenim la mà d'obra menys qualificada, i en això sí que hi podem actuar a través de les polítiques de formació.

—I els treballadors fixos discontinus?

—Aquest és un problema gravíssim per a la societat balear. A les Illes hi ha 57.000 fixos discontinus, sobre una població d'uns 850.000 habitants. Si es queden a l'atur, quan se'ls acaba la prestació no tenen subsidi familiar, mentre que tots els altres treballadors, sí. Per a la jubilació, com que tenen contractes de sis mesos per any, cada dos anys seus de feina és com un d'un altre treballador, o sigui, la meitat per a la futura pensió. I, a més, ara es jubila la gent que treballava en els anys seixanta i setanta, els quals tenen un nombre d'hores cotitzades baixíssim. Tot això és un problema social gravíssim a Balears. Però a Madrid no els importa. A mi encara és hora que el ministre Zaplana em rebí per parlar de tot això.

—Fa l'efecte que començam a pagar ara els costos socials del desenvolupament desfrenat.

—És que la realitat és així de dura. La situació social de les Illes, després de dècades d'"alegria", és molt greu. Però, a més, si es comparen amb altres comunitats, per exemple, les places de residències per a gent major, de centres de dia, de discapacitació..., estem a la cua en tots aquests aspectes. Què hi feim, el Govern? Tot el que podem. Però aquesta situació necessita molts, moltíssims, recursos econòmics, que només pot aportar el Govern estatal. I així estam: el ministre Zaplana no m'ha ni rebut.

En les últimes dècades hem viscut en una fantasia, les conseqüències socials negatives de la qual es començaran a veure de manera immediata. Per això, quan nosaltres, el Govern, deim que la situació socioeconòmica d'aquesta comunitat no és ni de lluny la fantasia estadística que se'ns vol vendre, estam reflectint justament aquesta realitat. És el resultat d'anys de viure emmirallats, alguns, per un discurs economista que no ha volgut preveure els cos-

"En les últimes dècades hem viscut en una fantasia, les conseqüències socials negatives de la qual es començaran a veure de manera immediata."

tos mediambientals, ni tampoc, és clar, els socials del desenvolupament desbotat. Tot s'ha fet per un benefici immediat.

—I sense comptar que el nombre d'immigrants sense regularitzar la situació administrativa, segons dades del Ministeri de l'Interior, és d'uns 25.000...

—El cas dels immigrants sense papers és demencial. Són aquí, fan feina i no els donen els papers. Joestic d'acord que si no hi ha feina, qualche cosa s'ha de fer, però si són aquí, si els

anam a buscar, és perquè hi ha feina, i no s'entén que no els donen papers. Però, a més, la immensa majoria d'aquesta gent no retornaran als països d'origen, quan no hi hagi tanta feina. I, aleshores, què passarà? Evidentment, s'haurà de fer molta més política social. No hi ha altre remei, perquè a Balears vivim sobre una bomba social.

—Quin sector de la mà d'obra és dels més delicats?

—El de la construcció, sense cap mena de dubte, on hi ha prop de 60.000

JOAN CELIS

"Nosaltres apostam pel Pacte de Progrés. Serà UM qui haurà de decidir. És el seu problema."

treballadors. És del tot insostenible. I això al marge de les qüestions territorials o mediambientals, que són conseqüència de l'activitat constructiva.

Des del punt de vista del mercat laboral és una dimensió sense sentit.

—Tot condueix cap a la necessitat del famós canvi de model econòmic. Però,

atès el problema social, com es pot pensar a canviar el model sense grans costos socials?

—No es pot. Per això és imprescindible, abans de procedir al canvi de model, tenir clar que cal un procés de transició. Ningú no pot pensar en canviar el model econòmic sense tenir en compte els costos socials. Almenys nosaltres, a la Conselleria, això ho tenim clar. S'ha de pensar què s'ha de fer amb tot aquest excés de mà d'obra. No es pot dir, per exemple, "apa, anem a reduir la mà d'obra de la construcció en 10.000 o 15.000 efectius..." Amb què els paguem? Quins fons hi ha? Què feim amb ells? Tot això és molt complex i calen doblers, molts doblers, que només ens pot donar el Govern estatal, i aquest, ja ho he dit, té un ministre, Eduardo Zaplana, que ni tan sols m'ha rebut per parlar de tot plegat.

—I pel que fa a les immediates eleccions...

—Per a nosaltres l'objectiu clar és refer el Pacte de Progrés. En el fons, i després de tot el que he explicat, des d'una òptica social la disjuntiva és clara. O torna el PP amb Matas i tot aquest desenvolupament incontrolat, o s'aposta per l'altra opció.

—Però el Pacte de Progrés no és unitari, i això es veu, per exemple, amb les enormes diferències entre vostès, EU - Els Verds, i UM.

—Hi ha molts models de Pacte possibles. Això dependrà del que digui l'electorat i de la força respectiva.

—I el seu model, d'EU-Els Verds, quin és?

—El més d'esquerra-ecologista possible.

—Encara confien en Francesc Antich?

—Completament. Representa la part del PSOE més d'esquerra de Balears, i molt més d'esquerra que altres socialistes d'altres llocs de l'estat.

—És factible un nou pacte on hi hagi EU-Els Verds i UM?

—Sí, és factible. Però això depèn d'ells, no de nosaltres. Serà UM qui haurà de decidir per qui i per què aposta. És el seu problema.

Miquel Payeras

Cultura Museus

C

Museu d'Història de Catalunya

Fes una immersió en la història

Maqueta de l'"Ictíneo" de Narcís Monturiol

	Horari De dimarts a dissabte: 10 h - 19 h Dimecres: fins a les 20 h Diumenges i festius: 10 h - 14.30 h Dilluns no festius: tancat	Museu d'Història de Catalunya Pl. Pau Vila 3, Barcelona T: 932 254 700 Web: //cultura.gencat.es/museus/mhc mhc.cultura@gencat.net
--	---	--